

La grangera, el pastor i el violí

CRÀ•TICA-NOVELÀ•LA. Us presentem, novament, una novetat literÀria que ha arribat fa poques setmanes a les llibreries. És la novelÀla 'La casa del silenci', de **Blanca Busquets**, qui va rebre el Premi Llibreter 2011 per 'La nevada del cucut'.

Títol: La casa del silenci

Autora: Blanca Busquets

Gènere: novel·la

Pàgines: 237

Editorial: Rosa dels Vents

Edició: febrer 2013

Preu: 17,90 ?

Blanca Busquets torna a escena amb *La casa del silenci*, la història d'un brillant director d'orquestra alemany exiliat a Barcelona després de la construcció del mur de Berlín. Les conseqüències de la segona guerra mundial, la vida amorosa de Karl T. i el camí paral·lel que farà el seu violí després de desprendre-se'n són els tres punts de suport sobre els quals s'erigeix l'edifici de la narració. Curiosament, però, no hi ha una sola veu cantant, sinó que seran els diferents personatges principals -dues violinistes, el seu fill i la minyona- els que prendran momentàniament el paper del narrador, alternats entre si, per anar configurant el personatge central, angular, de la novel·la: en Karl, que és abordat des de diferents punts de vista en diferents moments de la seva vida.

Els personatges que l'acompanyen aprofiten la seva posició privilegiada de narrador per introduir detalls de la pròpia experiència que ajudaran al lector a entendre la seves relacions, entre ells i amb en Karl, a la vegada que cada un d'ells encarnarà diverses maneres d'entendre la vida i la música. Sens dubte en aquesta forma de narració rau un dels punts forts de la novel·la: la construcció de la trama. Busquets ha trobat un bon argument, que a més va *in crescendo* -com dirien els del ram de la música- a mesura que avança, i el dosifica de forma intel·ligent, de manera que el lector va obtenint les peces del trencaclosques de la mà dels personatges i va configurant, a poc a poc, el que acabarà sent un desenllaç que es podia ensumar però que no deixa de ser sorprenent.

I malgrat això, la narració fraccionada és també un dels punts febles del llibre. No per ella mateixa, sinó perquè els personatges són plans, no evolucionen al llarg de la història, i si ho fan, és una evolució anunciada o fins i tot falsejada. Atenció, una cosa no ha d'estar relacionada amb l'altra, els personatges podrien mostrar signes de canvi mantenint l'estructura del llibre. Però no és així, i el fet que es puguin diferenciar de manera explícita -cada canvi de capítol és un canvi de veu narrativa- contribueix a la simplicitat i esquematització que presenten.

No es tracta d'extensió d'argument, hi manquen poques coses, ni tampoc de profunditat: Busquets sintetitza molt bé el caràcter i personalitat de cada un d'ells, però el bon nivell de la trama potser requeria menys síntesi i una mica més de pedra picada a l'hora de fer-los viure, relacionar-se i moure's pel seu entorn particular, que coneixem, perquè ens expliquen; sempre amb la figura omnipresent d'en Karl T. a l'horitzó.

En conclusió: una bona història, amb ganxo, en la qual Busquets manté la seva línia estilística particular -servint-se molt bé dels monòlegs interiors- però que queda una mica allunyada de *La nevada del cucut* i el Premi Llibreter 2011 que aquesta novel·la li va valdre.